

tildeel. Det er altsaa Udvalgets nye Paragraph, der stilles under Discussion.

Flensborg: Denne Paragraph gaaer ud paa Følgende: „I de i § 15 anførte Tider skal Handel med de her omhandlede Arter af Bildt være forbuden under den for ulovlig Jagt anordnede Straf.“ Dette er et Forbud, som Lovgivningen ikke har givet siden Frdn. 18de April 1732 § 28, som indeholder, ikke det samme, men et dermed analogt Forbud, og Jagtforordningen af 1840 maa antages at have ophævet dette Forbud, ifølge dens sidste Paragraph, hvori det hedder, at alle de om Jagten hidtilgældende Lovbud skulle være ophævede, forsaavidt der ikke i Forordningen var skeet Henviisninger dertil, og det er ikke Tilfældet med Hensyn til Frdn. af 18de April 1732. Her fremtræder nu et Forbud i en lignende Retning. Men jeg skal tillade mig at bemærke, at i Forordningen af 1732 § 28 var dette Forbud meget mindskranket; der forbydes det ikke ubetinget at handle med Bildt i de saakaldte forbudne Tider; thi, naar Bildtet var skudt paa Enemærker, saa var det dog tilladt at indføre det i Kjøbenhavn; der staaer nemlig — det er kun hvad Raabukken angaaer — at „i de forbudne Maaneder af Daa- og Kaa-Bildt Bukkene alene maa indføres uden Over-Jægermesterens Seddel, dog skal dermed følge en Seddel enten under Proprietarens eller hans Fuldmægtigs Haand og Segl, som kan bevise, at Bildtet er skudt i deres Enemærker.“

Det var dog altsaa tilladt at indføre Bildt i Kjøbenhavn, forsaavidt angik Raabukke, og forsaavidt de vare skudte paa Enemærker. I det Forslag, der her foreligger, er Forbudet mod Handel med Bildt i de forbudne Tider ubetinget. Der kan maaskee tale endeel for, at fra Forbudet, saaledes som det af Udvalgets Majoritet er fremsat, undtages det Bildt, som skydes i Haver og Dyrehaver, da det kunde synes, at naar man har Ret til at skyde her i de forbudne Tider, saaledes som Udvalgets Indstilling indeholder, maatte man ogsaa kunne disponere over det Skudte; dette synes at følge ligefrem af Eiendomsretten dertil. Man vil her indvende, at mod det, at man skulde have Lov til at skyde, kan det tale, at

det vilde være meget vanskeligt at kontrollere, hvor Bildtet blev skudt. Vi have vel noget lignende i den gamle Anordning af 1732, om at der skulde medfølge en Seddel enten under Proprietarens eller hans Fuldmægtigs Haand og Segl; men det vilde dog vist give Anledning til en meget vanskelig Control og en meget ubehagelig Inquisition, saa at det dog maaskee var rigtigt, naar man vil have et Forbud, at det da bliver ubetinget, saaledes som Udvalgets Majoritet foreslaaer. Men det forekommer mig, at der er meget, der taler for, at hele Forbudet kunde falde bort. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at Forordningen af 1840 slet ikke har optaget et saadant Forbud; her har man antaget, at Forbudet mod Jagt i de forbudne Tider, under paafølgende Mulkt, vilde være tilstrækkelig garanterende, netop ved den almindelige Strafsbestemmelse mod den, der bliver overbevist om at have gjort sig skyldig i ulovlig Skyden, og man har altsaa ikke taget Hensyn til den, der solgte Bildtet. Men dertil kommer endnu, at det er et Princip i vor Jagtlovgivning, at Overtrædelser deraf skulle behandles som private Politiefager. Dette siger Forordningen af 1840 ganske i Almindelighed i dens 35te §: „Sager angaaende Overtrædelse af Jagtlovgivningen blive i første Instans at behandle efter de for private Politiefager foreskrevne Regler.“ Nu frembyder sig det Spørgsmaal, hvorledes skal en Overtrædelse af den her omspurgte Paragraph behandles? Skulde Forbudet faae Noget at betyde, saa forekommer det mig idetmindste, at Overtrædelse af det maatte forfølges af det Offentlige som en offentlig Sag. Det er meget muligt, at den Private, som det nærmest angik, slet ikke vilde faae det at vide, at et saadant Salg var foregaaet. Man kunde maaskee ogsaa gaae den Udvei, at Overtrædelser kunde paaflagges af Enhver, navnlig altsaa høre til den Klasse af private Politiefager, som Enhversomhelst kan paaflagge; men herom indeholder Forslaget Intet som det foreligger, og det vilde ialtsind ogsaa være meget afvigende fra det almindelige Princip, som er opstillet i Forordningen af 1840 med Hensyn til Forfølgningen. Noget synes mig dog der maatte bestemmes angaaende